

[Stinus.]

det kort på hånden, at kampene bringes til ophør umiddelbart før valget den 5. november. Og hvem støtter Nordvietnam? Foretrækker kommunisterne, at USAs næste præsident kommer til at hedde Humphrey eller Nixon? At de kan få indflydelse på valget, og at de ved det, og at de ikke er helt lige glade, er klart.

Det afgørende i de vietnamesiske fredsforhandlinger er nu ikke længere, om Nordvietnam vil anerkende Saigonregeringen som forhandlingspartner, eller om USA vil anerkende FLN. Det afgørende er, om USA vil tvinge Saigonregeringen til at acceptere befrielsesfronten som forhandlingspartner og vel at mærke ikke bare, som Saigonregeringen ønsker det, som en del af den nordvietnamesiske delegation, men som selvstændig partner ved forhandlingsbordet. Det er heldigvis næppe troligt, at den amerikanske regering vil lade sin politik bestemme af Saigonregeringen.

Det radikale venstre kan kun glæde sig over den bevægelse, der nu ser ud til at være kommet i forhandlingerne, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at understrege den fornyede aktualitet af det fra dansk side givne og i dag bekræftede tilsagn om villighed til at medvirke i et genopbygningsprogram for Vietnam — både Syd- og Nordvietnam, går jeg ud fra — efter krigens ophør.

Udenrigsministeren har omtalt det forberedende arbejde, som de nordiske lande i fællesskab har gjort med hensyn til medvirken i et sådant genopbygningsprogram. Vil udenrigsministeren på nuværende tidspunkt, da en indsats glædeligvis ser ud til at kunne blive aktuel inden for en overskuelig tid, kunne give mere detaljerede oplysninger om dette forberedende arbejde, eventuelt også oplyse om dansk villighed til i givet fald at medvirke i en FN-styrke i Vietnam?

Det er det radikale venstres vurdering, at den markedspolitiske situation ikke har ændret sig, siden folketinget sidst havde lejlighed til at diskutere dette problem. Efter at Bonns forslag om et handelspolitisk arrangement mellem Storbritannien og fællesmarkedet med henblik på senere fuldt britisk medlemskab kategorisk blev afvist af udenrigsminister Debré, er døren for

dansk medlemskab fortsat lige lukket, og der er endda ting, der tyder på, at den nu vil blive ekstra forsvarligt aflåst. Allerede i slutningen af september gav den franske udenrigsminister udtryk for den opfattelse, at de langtrukne drøftelser om fællesmarkedets udvidelse stod i vejen for den interne udvikling i fællesmarkedet. Dette skal næppe opfattes som større fransk imødekommenhed, og nu foreslår den franske regering da også sine fællesmarkedspartnere, at de på et udenrigsministermøde berammet til at finde sted i Bruxelles den 4. november skal diskutere, hvordan fællesmarkedets interne samarbejde styrkes, og — af særlig interesse for os — at spørgsmålet om optagelse af Storbritannien, Danmark, Norge og Irland indtil videre tages af bordet.

Dannelsen af et vesteuropæisk marked omfattende både EFTA og fællesmarkedet og med friere handelssamkvem med Øst-Europa må naturligvis fortsat være et vigtigt mål for den danske markedspolitik. Men det er ikke af mindre betydning, at det nordiske samarbejde udvikles mest muligt. Det radikale venstre mener, at dette bør ske med dannelsen af en egentlig nordisk toldunion med frihandel for industrivarer, med betydelig udvidelse af samhandelen med landbrugs- og fiskeriprodukter samt med stærk samordning på alle det økonomiske livs øvrige områder. Vi er opmærksom på, at de nordiske landes interesser ikke på alle områder er sammenfaldende. Alligevel mener vi, at en fælles nordisk handelspolitik for alle de nordiske lande vil kunne lette de problemer, som tværgærlig vil opstå, når realitetsforhandlingerne om den brede europæiske markedsløsning kommer i gang. Som samlet afsætningsmarked for EEC-landenes eksport er Norden af samme størrelsesorden som det britiske og det amerikanske marked. De betænkeligheder, der er kommet til orde, bl. a. i dagbladet Politiken, vedrørende konsekvenserne for vor bevægelsesfrihed i forhold til fællesmarkedet, hvis et udvidet nordisk økonomisk samarbejde bliver en realitet, deles ikke af det radikale venstre. Der er i denne sammenhæng også anlagt sikkerhedspolitisk vurderinger, som heller ikke deles af det radikale venstre. Vi har med glæde lagt mærke til den finske statsminister